

UN PAÍS QUE

La recuperació de la nostra cultura i dintre d'aquesta la urgent normalització de la llengua catalana, ha de passar indiscutiblement per l'esforç de cada un de nosaltres, per demostrar amb fets que, reclamar el català com a idioma de Catalunya, no és un ideal nostàlgic de polítics i intel·lectuals. Els primers mots de la nostra vida, i les paraules d'amor o de condol, i el darrer adéu; aquesta és la llengua mil·lenària que hem de defensar amb les dents, si cal.

Els que hem nascut en els anys que seguien la Guerra Civil, amb prou feina ens van ensenyar que tenim una cultura, ni la Història que a l'escola ens varen amagar, ni la geografia que hem après ja de grans trepitjant les nostres Comarques. Ens

feien aprendre de memòria on neix el Rio Tajo, però ningú no ens va ensenyar que el Riu Ter, on ens banyàvem cada diumenge, tenia les seves font en aquelles muntanyes nevades que veiem des de casa.

Avui, que ja s'ha iniciat la recuperació de les nostres institucions, sembla que a poc a poc i no sense entrebancs aconseguirem refer el nostre País. Però ben mirat, com podem demanar l'oficialitat del català sense que ens caigui la cara de vergonya?

Al programa de la passada Festa Major del Poble, que pràcticament és editat en català, hi havia més d'un

70% d'anuncis publicitaris redactats en castellà.

I no ens estranya veure en els nostres carrers rètols com: COMESTIBLES, PELUQUERIA, TEJIDOS, PANADERIA, etc.?

Els rètols d'establiments comercials han de tornar a ser escrits en català com ho havien estat en altres temps.

Recordo com ho mirat amb enyorrament les lletres despintades d'un comerç de la Plaça de Salt: VINS I QUEVIURES. Fa uns anys que en un altre carrer del casc antic, un bon català va escriure QUEVIURES en el rètol de la seva botiga. Avui ja són molts més que cal felicitar pel seu gest de respecte envers la nostra cultura, però encara en queden molts per repintar i els hem d'animar a fer-ho.

Hi ha encara molts més contrasentits, però no és el meu interès fer-ne una llista. Només voldria deixar ben clar que cal continuar la insistent lluita per esborrar quaranta anys de política anticatalana. No ens pensem que amb la Generalitat i un Estatut, més aviat esquifit, ja hem resolt tots els estralls de la Dictadura.

Tots sabem qui han estat els responsables de l'intent no reeixit de transformar el català en una llengua morta, però això no ens pot solucionar-hen res en la tasca del seu redreçament. Amb menys entrebancs que anys enrera, és del tot necessari seguir la tasca del "Fer País", des de tots els àmbits i amb el nostre granet de sorra ens hem de refer, i així sortirem cada dia una mica més del sot on malintencionadament ens volien enterrar.

Però si els nostres fills a l'escola no aprenen avui la geografia, ja his-